

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom dňa 11. decembra 2008 v Bratislave, v trestnej veci obvineného **Ing. P. Ď. pre trestný čin útoku na verejného činiteľa** podľa § 155 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona účinného do 1. januára 2006, o dovolaní obvineného zo dňa 21. decembra 2007 proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. mája 2007, sp. zn. 3 To 23/2007, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. poriadku dovolanie obvineného Ing. P. Ď. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 11. apríla 2005, sp. zn. 5 T 104/2004, uznal obvineného Ing. P. Ď. za vinného z trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. zákona“) na tom skutkovom základe, že

dňa 8. augusta 2004 v čase okolo 22.15 hod. v B. na H. ulici po tom, ako neuposlúchol výzvy hliadky PMJ KR PZ Bratislava na zastavenie osobného motorového vozidla zn. J., EVČ: B., ktoré riadil ako vodič, a ktoré mu táto hliadka PMJ dávala baterkou s červeným svetlom z idúceho služobného motorového vozidla PZ vrátane zapnutých červených svetiel výstražného rádiového zariadenia, rýchlosť vozidla na ulici Palisády zrýchlil a jazdou svojho vozidla prešiel po uliciach M., J. a H., na ktorej asi po 400 metroch zastavil pred železnou bránou rodinného domu, kde ho dostihlo služobné vozidlo PZ, z ktorého vystúpil člen hliadky PMJ ppráp. R. P. s cieľom skontrolovať, a keď pristúpil k jeho dverám, diaľkovým ovládaním si otvoril obvinený dvere garáže, na čo sa mu ppráp. P. postavil pred jeho vozidlo dávajúc mu rukami znamenie na zastavenie, čo obžalovaný

nerešpektoval, hoci mal na vozidle zapnuté predné svetlá, pohol sa s vozidlom dopredu a ľavou prednou časťou vozidla napriek tomu, že ppráp. P. odskočil, narazil do jeho pravého kolena a pokračoval v jazde až do dvora, kde po vystúpení z vozidla začal ppráp. P. a druhému členovi hliadky PMJ, ktorým bol ppráp. M. K. vulgárne nadávať slová bližšie uvedení vo vyšetrovacom spise, na ich opakované výzvy nereagoval, odmietol im preukázať svoju totožnosť, a nakoľko im kládol aktívny odpor museli voči obžalovanému použiť donucovacie prostriedky a predviesť na príslušné oddelenia OO PZ, a aj počas predvádzania na adresu príslušníkov PZ niekoľkokrát povedal, že toto budú ľutovať a nechá ich vyzliecť z uniformy, pričom podľa lekárskeho ošetrenia a lekárskej správy ppráp. P. utrpel pohmoždenia mäkkých tkanív pravého kolena s celkovou dobou PN od 9. augusta 2004 do 17. augusta 2004.

Za to mu bol okresným súdom podľa § 155 ods. 2, § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zákona účinného do 1. januára 2006 uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, so zaradením na jeho výkon do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Tr. zákona do 1. januára 2006 mu bol uložený aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu šesť rokov. Podľa § 228 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006 bol obvinený zaviazaný uhradiť poškodenej organizácii K. škodu vo výške 12 541 Sk.

Krajský súd v Bratislave, rozsudkom zo dňa 15. mája 2007, sp. zn. 3To 23/2007, podľa § 259 ods. 3 Tr. poriadku z dôvodu § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. poriadku do 1. januára 2006 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody.

Proti vyššie uvedenému rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal dňa 27. decembra 2007 obvinený Ing. P. Ď., prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. E. H., dovolanie. Na výzvu predsedu senátu dovolacieho súdu doplnil dňa 25. júla 2007 obvinený, prostredníctvom obhajcu, podané dovolanie. V jeho obsahu namietal tieto skutočnosti:

Uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I zo dňa 9. augusta 2004, sp. zn. ČVS: ORP 892/1 – OVK – B1 – 2004, ktorým bolo začaté trestné stíhanie nie je doposiaľ právoplatné. Pri výsluchu dňa 9. augusta 2004 podal obvinený proti tomuto uzneseniu sťažnosť. Vyšetrovateľ v rozpore s § 146 ods. 2 písm. a/ Tr. poriadku do 1. januára 2006 pred uplynutím zákonom stanovenej lehoty na podanie sťažnosti postúpil

vec na rozhodnutie prokurátorovi, ktorý uznesením zo dňa 10. augusta 2004, č. k. 3 Pv 802/2004 – 10, sťažnosť podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku do 1. januára 2006 ako nedôvodnú zamietol. Obvinený však podal dňa 11. augusta 2004 doplnenie sťažnosti. O tomto doplnení sťažnosti nebolo pre postup vyšetrovateľa doposiaľ rozhodnuté a tiež nie je ani právoplatné, keďže nebola splnená ani jedna z podmienok uvedených v § 140 ods. 1 Tr. poriadku do 1. januára 2006. Týmto postupom bol podľa obvineného naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku.

Obvinený bol uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12. augusta 2004, sp. zn. Tp 909/200, vzatý do väzby. Zo zápisnice o výsluchu obvineného vyplýva, že sa nevzdal práva podať sťažnosť. Proti uzneseniu o vzatí do väzby podal obvinený sťažnosť dňa 6. septembra 2004 spolu so žiadosťou o navrátenie lehoty podľa § 61 ods. 1 Tr. poriadku, a to z dôvodu, že nemal dostatočné finančné prostriedky na jej zaslanie v lehote, a ústav na výkon väzby mu nezabezpečil jej zaslanie na náklady ústavu. V odpovedi riaditeľa ústavu adresovanej Okresnému súdu Bratislava I je uvedené, že obvinený žiadal odoslanie sťažnosti, avšak k jej odoslaniu nedošlo, pretože obvinený nevyplnil žiadanku. Podľa názoru obvineného teda doposiaľ nebolo rozhodnuté o sťažnosti proti uzneseniu, ktorým bol vzatý do väzby a toto nie je právoplatné. Týmto postupom bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku.

Obvinený podal dňa 11. mája 2005 proti sudcovi Okresného súdu Bratislava I JUDr. Jurajovi Mihálovi námietku zaujatosti. O tejto námietke nebolo, podľa názoru obvineného, doteraz právoplatne rozhodnuté a to z dôvodu, že Krajský súd v Bratislave, konajúci o sťažnosti proti uzneseniu o nevyhlásení sudcu JUDr. Mihála, zamietol sťažnosť obvineného a to aj napriek tomu, že krajský súd sám konštatoval pochybenie sudcu JUDr. Mihála, ktorý použil vo výroku svojho rozhodnutia o námietke nesprávne zákonné ustanovenie. Takto rozhodoval vo veci sudcu, proti ktorému bola vznesená námietka, o ktorej nebolo rozhodnuté, a preto je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. e/ Tr. poriadku. Rovnako boli naplnené tieto dovolacie dôvody aj tým, že sudca rozhodoval o oprave rozsudku predtým než bolo právoplatne rozhodnuté o námietku zaujatosti.

Krajský súd v Bratislave rozhodol o odvolaní proti napadnutému rozsudku napriek tomu, že nebolo rozhodnuté o opravnom prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia; rozhodnutiu o väzbe; o námietke zaujatosti a sťažnosti o oprave rozsudku. Tento postup

krajského súdu ako taký je porušením práva na spravodlivý proces podľa Čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Týmto konaním bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku.

Taktiež je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. poriadku, pretože Krajský súd v Bratislave žiadnym kvalifikovaným spôsobom nezamietol odvolanie obvineného.

K dovolaniu obvinený pripojil uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. októbra 2007, č. k. I. ÚS 183/2007 – 34, ktorým ústavný súd sťažnosť obvineného odmietol pre nedostatok právomoci. Ako obvinený uvádzal v dovolaní, z odôvodnenia uznesenia vyplýva odôvodnenosť jeho dovolacích námietok.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody dovolania obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. mája 2007, sp. zn. 3 To 23/2007, zrušil a vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. poriadku) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. poriadku), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. poriadku), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. poriadku (§ 382 písm. c/ Tr. poriadku).

Obvinený v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/ a písm. j/ Tr. poriadku.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Skôr ako pristúpil dovolací súd k vyhodnoteniu relevantnosti jednotlivých námietok v rámci uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, musel pri uplatnených dôvodoch podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. e/ skúmať, či okolnosti k týmto dôvodom vzťahované namietal obvinený v pôvodnom konaní, najneskôr však v konaní pred odvolacím súdom za predpokladu, že mu tieto okolnosti boli známe.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku vzťahoval obvinený skutočnosť, že nebolo rozhodnuté o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a uzneseniu o jeho vzatí do väzby. Tieto okolnosti namietal obvinený v písomne podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu (č. l. 230).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. e/ Tr. poriadku vzťahoval obvinený okolnosť, že nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti proti sudcovi JUDr. Mihálovi. Uvedené namietal v záverečnom návrhu obhajca obvineného JUDr. M. (č. l. 388).

K rovnakým dovolacím dôvodom (§ 371 ods. 1 písm. c/ a písm. e/ Tr. poriadku) uplatnil dovolateľ aj okolnosť, že súd rozhodol o oprave rozsudku v čase, kedy nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti. O oprave rozsudku bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. novembra 2006, sp. zn. 5 Tos/57/2006. Po tomto rozhodnutí sa v spise nenachádza žiadna námietka obvineného, že o oprave bolo rozhodnuté skôr ako o námietke zaujatosti proti sudcovi JUDr. Mihálovi. Z uvedeného dôvodu sa dovolací súd touto dovolacou námietkou meritórne nezaoberal.

Dovolací súd preto pri rozhodovaní o dovolaní obvineného hodnotil opodstatnenosť namietaných skutočností k dovolaciemu dôvodu porušenia práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku a dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ a písm. j/ Tr. poriadku.

Právo na obhajobu každého proti ktorému sa vedie trestné stíhanie je v Trestnom poriadku upravené v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006. Vyjadruje jeden z právnych princípov, na ktorých je vybudované trestné konanie a jeho zmyslom je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ako aj prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu a správneho rozhodnutiu.

Právo na obhajobu primárne zahŕňa právo na osobnú obhajobu (§ 33 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006), právo nechať sa obhajovať obhajcom (§ 33 ods. 1, § 35 Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006), ako aj právo na nutnú obhajobu (§ 36, § 36a Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006). Jednotlivé zložky práva obhajoby v širšom zmysle sú upravené v ďalších ustanoveniach Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku však iba zásadné porušenie práva na obhajobu je spôsobilé naplniť tento dovolací dôvod. Z jazykovo – gramatického výkladu pojmu „zásadný“ je možné vyvodiť obsahovo podobné pojmy ako podstatný, rozhodujúci alebo základný.

V tomto kontexte je aj potrebné interpretovať „zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Takýmto zásadným porušením bude najmä porušenie ustanovení o nutnej obhajobe podľa § 36 Tr. poriadku alebo iné, ktoré mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Ak obvinený namietal, že postúpením spisu pred skončením lehoty na podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 9. augusta 2004 bol naplnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku mal pravdu iba sčasti. Nepochybne bolo postúpením spisu porušené ustanovenie § 146 ods. 2 písm. a/ Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006, ktorý ukladal povinnosť predložiť spis nadriadenému orgánu až po uplynutí trojdňovej lehoty na podanie sťažnosti. Tým bolo znemožnené predložiť obvinenému argumenty v prospech podanej sťažnosti (aj keď mal obvinený možnosť predložiť sťažnostné argumenty priamo na výsluchu kedy podal sťažnosť). Právo na obhajobu nepochybne zahŕňa aj právo podávať opravné prostriedky a uvádzať v nich skutočnosti na svoju obranu. Na strane druhej sa v danom prípade nejednalo o zásadné porušenie práva na obhajobu, nakoľko vzhľadom na úplný revízny systém, ktorý sa uplatňuje pri konaní o sťažnosti bolo zabezpečené, aby nadriadený orgán (prokurátor) preskúmal napadnuté uznesenie ako aj celé konanie, ktoré mu predchádzalo. Inak povedané rozsah preskúmania nebol závislý na sťažnostných námietkach obvineného. Nebolo pravdou, že nebola splnená ani jedna z podmienok podľa § 140 ods. 1 Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006.

Podľa § 140 ods. 1 písm. b/ alinea cc/ Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006 uznesenie je právoplatné a vykonateľné, ak zákon síce proti nemu pripúšťa sťažnosť, avšak podaná sťažnosť bola zamietnutá.

Prokurátor rozhodoval o sťažnosti zahlásenej do zápisnice o výsluchu a teda podľa § 140 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006 bolo uznesenie o vznesení obvinenia právoplatné zamietnutím sťažnosti.

Obvinený vyvodzoval naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku aj z tej skutočnosti, že nebolo rozhodnuté o sťažnosti proti rozhodnutiu o vzatí do väzby, ktorú podal po lehote ale so žiadosťou o navrátenie lehoty.

Obvinený Ing. Ď. podal dňa 6. septembra 2004 žiadosť o navrátenie lehoty na podanie sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, ku ktorej pripojil aj predmetnú sťažnosť. V žiadosti o navrátenie lehoty detailne popísal dôvody, prečo nepodal sťažnosť v lehote. Dôvody mali spočívať v konaní službukonajúcich príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktorí mu napriek jeho právam, odmietli doručiť sťažnosť, a to aj keď na jej odoslanie nemal dostatočné finančné prostriedky.

Uznesenie o vzatí obvineného do väzby bolo vyhlásené dňa 12. augusta 2004, po vypočutí obvineného pred sudcom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. Tp 909/2004. V zápisnici o výsluchu obvineného je zaznamenané, že si ponecháva lehotu na podanie sťažnosti do rozhodnutia o výške peňažnej záruky. Sudcom bola určená suma 200 000 Sk ako peňažná záruka, ktorú mohol obvinený zložiť v prospech účtu okresného súdu. Dňa 13. augusta 2004 po poukázaní predmetnej sumy zložiteľkou M. Ď. prepustil sudca obvineného na slobodu.

Na základe sťažnosti prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I proti prepusteniu obvineného z väzby, Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 8. septembra 2004 zrušil napadnuté uznesenie a naďalej ponechal obvineného vo väzbe.

Vo väzbe bol obvinený do 27. januára 2005, kedy ho na slobodu prepustil sudca na základe prijatia sľubu obvineného urobeného do zápisnice na hlavnom pojednávaní konanom toho samého dňa.

Je pravdou, že súd nerozhodol o žiadosti o navrátenie lehoty na podanie sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, a to aj napriek tomu, že obvinený bol v tom čase vo výkone väzby.

V kontexte dovolacieho konania bolo potrebné zodpovedať otázku, či uvedená okolnosť mohla „zásadne porušiť právo obvineného na obhajobu“ v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. poriadku. Najvyšší súd sa už vyššie zaoberal výkladom predmetného ustanovenia a na tento v celom rozsahu odkazuje, najmä na to, že porušenie práva na obhajobu musí mať aspoň potencionálny dosah na rozhodnutie súdu o merite veci.

Z koncepcie právnej úpravy dovolania, s ohľadom na ustanovenie § 371 ods. 2 Tr. poriadku, podľa ktorého môže rozhodnutie o väzbe dovolaním napadnúť iba minister spravodlivosti, je evidentné, že strana v konaní nemôže napadnúť rozhodnutie o väzbe dovolaním.

Ak obvinený tvrdil, že rozhodnutie o väzbe nebolo nikdy právoplatné, pretože nebolo rozhodnuté o sťažnosti proti nemu, nemal pravdu. Sám totiž postupom, že žiadal navrátenie lehoty pripustil, že lehota na podanie sťažnosti už uplynula. A touto právnou skutočnosťou (§ 140 ods. 1 písm. b/ alinea aa/ Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006) sa uznesenie stalo právoplatným.

Dovolaciemu súdu z neznámych dôvodov nerozhodol okresný súd o žiadosti obvineného o navrátenie lehoty (vrátane nesprávnej žurnalizácie v spise). Z pohľadu dovolacieho konania však nemožno pripustiť, aby bolo právoplatné rozhodnutie o vine obvineného spochybnené na podklade procesného rozhodnutia o zaistení osoby obvineného a obmedzení jeho osobnej slobody. V spisovom materiáli sa nenachádza žiadne podanie obvineného po podaní žiadosti o navrátenie lehoty, ktorým by žiadal o tejto rozhodnúť, a to aj napriek tomu, že obvinený bol vo väzby až do 27. januára 2005.

Naviac, keď Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 8. septembra 2004 rozhodoval o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu okresného súdu o prijatí záruky za obvineného a jeho prepustení na slobodu, konštatoval, že „dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku účinného do 1. januára 2006 je daný dôvodom do budúcnosti a takto ustálený je i v tomto štádiu opodstatnený“.

V konkrétnom prípade nie je reálny dôvod tvrdiť, že nerozhodnutím o sťažnosti proti vzatiu obvineného osoby do väzby bolo zásadne porušené právo obvineného na obhajobu. A to aj napriek tomu, že obvinený v sťažnosti detailne analyzoval predmetné uznesenie, čo sa týka formálnej ako aj obsahovej stránky.

Čo sa týka námietky, že odvolací súd žiadnym kvalifikovaným spôsobom nezamietol odvolanie obvineného a tým bol naplnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. j/ Tr. poriadku, takáto námietka sa tohto dovolacieho dôvodu nemohla týkať, pretože tento dovolací dôvod je naplnený, ak odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala, alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.

V danom prípade odvolací súd nezamietol odvolanie obvineného zo žiadneho z uvedených dôvodov, naopak sčasti týkajúcej sa náhrady škody obvinenému vyhovel a rozsudok v tejto časti zrušil.

Obvinený Ing. Ď. v dovolaní poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. októbra 2007, sp. zn. I. ÚS 183/2007, a tvrdil, že z jeho obsahu vyplýva „dôvodnosť jeho námietok“. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa oboznámil s obsahom predmetného uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky a so záverom obvineného sa nestotožnil. V predmetnom uznesení Ústavný súd konštatoval nedostatok právomoci v čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a možnosť podania dovolania (vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave, sp. zn. 3 To/23/2007). Ústavný súd sa vôbec nezaoberal opodstatnenosťou tvrdení obvineného, ktoré nakoniec uplatnil v dovolacom konaní, a preto nemá uznesenie Ústavného súdu žiadnu vecnú spojitosť s dovolacím konaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto na neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 382 písm. c/ Tr. poriadku dovolanie obvineného Ing. P. Ď. odmietol, nakoľko je zrejmé, že neboli splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 Tr. poriadku.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 11. decembra 2008

JUDr. Juraj K l i m e n t, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová